

© **Надибська О. Я.**

17. Демьянков В.З. Намерение в интерпретации и интерпретация намерений в речи [Текст] / В.З.Демьянков // Текст: Структура и анализ. М.: Институт языкознания АН СССР, 1989. — С.41-46.
18. Габермас Ю. Порстметафізичне мислення [Текст] / Ю.Габермас. — К.: Дух і літера, 2011. — 280 с.
19. Там же.
20. Там же
21. Мисик С.Г. Інтерсуб'єктивність імперативного діалогу // Перспективи. — Одеса, 2006. — №2(34). С. 95-99.
22. Дейк Т. А. ван. Цит. Робота.

Надибська О. Я. – доктор філософських наук, доцент, завідувач кафедри філософії та соціальних дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ.

УДК 1.000.165.6/8(081)

ЛОГІКО-КОНЦЕПТУАЛЬНЕ ОСМИСЛЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРІОРИТЕТІВ

В статті здійснюється аналіз специфіки й взаємодії соціальних пріоритетів, а також особливостей взаємовідносин, розуміння, пояснення, і системи їх цілісного характеру, що є основою побудови реальних прогностичних моделей розвитку соціуму.

Ключові слова: соціальні пріоритети, концепт, соціальний експеримент, прогностика, омана, істина.

ЛОГИКО-КОНЦЕПТУАЛЬНОЕ ОСМЫСЛЕНИЕ СОЦИАЛЬНЫХ ПРИОРИТЕТОВ

В статье проводится анализ специфики и взаимодействия социальных приоритетов, а также особенностей взаимоотношений, понимания, объяснения, и системы их целостного характера, что является основой построения реальных прогностических моделей развития социума.

Ключевые слова: социальные приоритеты, концепт, социальный эксперимент, прогностика, заблуждение, истина.

LOGIC-CONCEPTUAL UNDERSTANDING OF SOCIAL PRIORITIES

Specific interactions, social priorities, and features of relationships, understanding, explanation of their integral nature, that is the basis for building of predictive models of real society, were analyzed in the article.

Key words: social priorities, concept, social experiment, prognosticate, deception, truth.

Постановка проблеми. Розгляд соціальних пріоритетів як спеціального об'єкта логіко-методологічного дослідження продиктований, у першу чергу, внутрішнім концептуальним попитом як власне сфер знань і практичною спрямованістю модернізації конкретних напрямків, так і всього соціального пізнання. Насищення емпіричних і теоретичних схем соціальних пріоритетів конструктами незвичайно високого ступеня умовності й абстрактності потребує з'ясування дозволених меж активності суб'єкта в розумовому осягненні дійсності, впливу його перетворювальної діяльності на адекватність відображення досліджуваної дійсності збудованими системами знання. Тобто комплекс проблем щодо суті соціальних пріоритетів вимагає свого концептуального пояснення.

Актуальність роботи обумовлена тим, що створення розкритої концепції суті соціальних пріоритетів, роз'яснення їх архітекτονіки має експлікувати їх як самостійну соціально-гносеологічну реалію, що якісно відрізняється від інших форм предметного й нормативного знання. Дослідження їх структури є актуальним і в практичному плані: у контексті конкретно-наукової пізнавальної діяльності, що час від часу створює необхідність філософсько-методологічного осмислення створених у ній уявлень про особливості системної організації об'єктів, які освоюються з метою

пізнання, а також ступені адекватності застосовуваних норм і методів для обґрунтування їх життєвої важливості для соціуму. Це принципово новий підхід у дослідженні традиційних і виникаючих в умовах сучасного етапу прогресу процесів модернізації соціуму, що дозволяє представити соціальні пріоритети в єдності їх відображаючого і конструктивного аспектів.

Дослідження соціальних пріоритетів як духовно-теоретичної форми перетворення дійсності ставить питання про необхідність з'ясування їх функцій і завдань, а також взаємозв'язку їх основних видів, що є метою даної статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виявлення специфіки й взаємодії соціальних пріоритетів, а також особливостей взаємовідносин, розуміння, пояснення, і системи їх цілісного характеру є основою побудови їх реальних прогностичних моделей розвитку соціуму. Серед сонму імен провідних мислителів вирізняємо постаті Ядвіги Яскевич, Володимира Лукашевича, Олега Пунченка, Володимира Будка, Валерія Кохановського, Володимира Пржиленського, Олени Сергодєєвої.

Вклад основного матеріалу дослідження. Концептуальному осмисленню соціального пріоритету сприяє застосування методу соціального експерименту. Оскільки соціальний експеримент є невід'ємною частиною процесу обґрунтування соціальних пріоритетів, об'єктивності їх визначення й реалізації в операціональному зрізі, то структура соціального експерименту включає до свого змісту, як зазначає Степан Яцкевич, наступне:

«а) постановку проблеми й формулювання гіпотези;

б) розроблення програми проведення експерименту (визначення методики, розроблення плану створення експериментальної ситуації, вибір об'єкта дослідження);

в) реалізація програми експерименту у створенні експериментальної ситуації, управління об'єктом дослідження, вивчення функціонування системи в нових умовах, здійснення контролю за процесом дослідження;

г) аналіз результатів;

д) інтерпретація результатів експерименту, отримання соціально-експериментального факту» [8, с. 22].

Соціальний експеримент дозволяє не лише апробувати нововведення, а й удосконалити його. Він допомагає вирізнити нові стимули розвитку соціуму.

Фіксація результатів соціального експерименту здійснюється за допомогою опису. У ході опису за допомогою природних і штучних мов узагальнюються отримані знання. Опис надає дослідженню чіткості, за його допомогою розвивається акумулятивна функція мови, розширюється мовний світогляд соціального експерименту.

У нашому дослідженні функцію слід розуміти як виконання певної ролі одиничним соціальним пріоритетом по відношенню до загального (цілого), усієї системи обґрунтованих пріоритетів. Визначати функції пріоритетів – значить визначити те коло гносеологічних проблем, що підлягає аналізу, епістемологічній діагностиці і складає квінтесенцію змістовно-прогностичного конструювання цих пріоритетів.

Серед різноманіття функцій соціальних пріоритетів особливе місце належить поясненню й прогностиці.

Вихідним моментом у формуванні пріоритету виступає відбір інформації. Він тісно пов'язаний з описом змісту пріоритету – це логічна вимога до цього пізнавального процесу. Тут опис виступає як складова частини пояснення «своєрідного прологу, преамбули, тому що воно здебільшого охоплює те, що лежить на поверхні, «воно» не проникає у внутрішню сутність предмета, у глибинну його закономірність, воно фіксує лише феномен за допомогою певних систем позначення, прийнятих у науці» [5, с. 64].

Безумовно, опис в обґрунтуванні пріоритету є важливим, оскільки дає найзагальніше уявлення про об'єкт. Однак цей об'єкт є системою, що має властивості і, певна річ, відносини, оскільки будь-який об'єкт є системою. Пріоритет – це складна, динамічна й відкрита система. В описі, як преамбулі до розкриття внутрішніх глибинних зв'язків, проявляється низка суперечностей, що вимагають переходу до більш продуктивного ступеня передачі знання – роз'яснення. Роз'яснення в обґрунтуванні пріоритетів відіграє вирішальну роль, тут розкривається сутність знання про пріоритет, надається оцінка розробленості рівня цього знання, а також обґрунтовується його соціальна значимість. У найзагальнішому вигляді роз'яснення є міркуванням, логічною відповідною операцією на поставлене питання. Саме в такому розумінні її трактує Володимир Будко, коли пише, що «Роз'яснення – це міркування, що виявляє основи певного факту, гіпотези, закону або окремої теорії».

Здебільшого воно виглядає дедуктивним умовиводом, в якому те, що роз'яснюється, виявляється логічним висновком з прийнятих посилань» [1, с. 82].

Подібної позиції дотримуються й автори навчального курсу «Філософія науки» Валерій Кохановський, Володимир Пржиленський та Олена Сергодєєва, зазначаючи, що головною метою роз'яснення виступає «виявлення сутності того, що вивчається». Головною метою роз'яснення виступає «виявлення сутності предмета, що вивчається, його підведення під закон з виявленням причин і умов, джерел його розвитку й механізмів їх дії у найзагальнішому вигляді роз'ясненням можна назвати підведення конкретного факту або явища під деяке узагальнення (закон і причину) роз'яснення сприяє уточненню й розвитку знань, що застосовуються як основа для роз'яснення» [3, с. 166-167]. Роз'яснення – це, насамперед, вид доказовості, що зорієнтований на з'ясування сутності пізнавального явища. Це специфічна «логіко-методологічна процедура, за допомогою якої знання сутності одного явища, предмета розкриваються за допомогою закону або інших знань, визнаних достовірними або очевидними» [6, с. 339].

Процес роз'яснення щодо обґрунтування пріоритетів виражає світоглядну позицію суб'єкта, який навчає. Роз'яснення включає до свого змісту як складову опис пізнавального об'єкта, проте його роль полягає зовсім в іншому – у розкритті сутності об'єкта, що вивчається, його внутрішньої природи, законів його існування. «Тому пояснити явище – це значить критично осмислити та розкрити закони його розвитку, яким воно підпорядковується» [5, с. 65]. Тут наукове роз'яснення здійснюється на підставі теоретичних законів, воно пов'язане з осмисленням суб'єктом місця цих законів у системі реальної дійсності. У цьому випадку пояснення сприяє встановленню причинних і функціональних зв'язків між предметом, щодо якого надається пояснення, і факторами його практичного перетворення. Розкриваючи сутність об'єкта, роз'яснення сприяє уточненню й розвитку знань суб'єкта про цей об'єкт. Водночас, необхідно брати до уваги, що сам процес роз'яснення має складну структуру.

По-перше, роз'яснення як процес розвивається етапами на основі руху думки від простого до складного, від старого – до нового.

По-друге, у змісті руху думки суб'єкта сучасна епістемологія вирізняє дві основні моделі: телеологічну й причинну (каузальну). Телеологічна (аристотелівська) розкриває мету роз'яснення. Вона вказує не на раціональність дії, а просто на його інтенцію (прагнення), на мету, яку переслідує індивід, який виконує дію.

Звісно, будь-який пізнавальний акт переслідує цілі, вони формулюються суб'єктом, який пізнає. Обґрунтування пріоритету завжди мало й має цілеспрямований характер. Для їх конструювання ця модель роз'яснення є визначальною. І слід погодитись з твердженням відомого сучасного філософа і логіка Георга Генріха фон Врігта, який стверджує, що телеологічна модель «являє собою ту модель роз'яснення, яка так довго була відсутньою в методології наук про людину, і яка є справжньою альтернативою моделі роз'яснення через закон» [2, с. 64].

Причинна модель розроблялася позитивістами, які захищали три ідеї, сформульовані Джоном Стюартом Міллем і Карлом Поппером:

- 1) причинний характер роз'яснення має містити розкриття не лише причинно-наслідкових зв'язків, а й генетичних, структурних, функціональних;
- 2) роз'яснення має ґрунтуватися на методологічному монізмі (єдине розуміння й застосування методу для всієї системи наук, що особливо є важливим при відборі інформації);
- 3) розглядати математичну фізику як методологічний ідеал побудови всієї системи наукового знання й його класифікації. До речі, ця вимога є украй суб'єктивною, оскільки виникнення в структурі сучасного наукового знання інформаціології показує, що вона претендує на роль методологічного ідеалу.

Тим не менш, концепція причинного пояснення «має відповідати двом вимогам: а) аргументи і зміст суджень мають безпосереднє відношення до пояснювальних явищ, речам; б) результат, одержаний у ході роз'яснення, має бути принципово перевірений» [6, с. 340].

У чому ж полягає конструктивізм причинності роз'яснення? Насамперед у тому, що воно розкриває логіку руху думки суб'єкта, який навчає. Причинне роз'яснення своїми коренями сягає виникнення явища, і в цьому випадку потребує від дослідника такого рівня абстрагування, утворення логічної моделі, яке сприяло б розумінню й засвоєнню його сутності, формувало б і розвивало його розумову діяльність і сприяло б формуванню сталих глибинних знань про об'єкт.

Однак причинне роз'яснення має й негативний момент. По-перше, воно не розкриває багатства взаємозв'язків об'єкта, що вивчається, з іншим. По-друге, може мати місце змішання причини з

наслідком. Тоді роз'яснення не матиме глибинного теоретичного характеру, а для обґрунтування пріоритету виникають труднощі для розуміння його сутності.

У такому випадку роз'яснення розглядається як загальне логічне міркування, що виступає як загальна інформація про об'єкт, однак не як фундаментальним вивченням його змісту й сутності. Такого розуміння причинного роз'яснення дотримується Карл Поппер, який у роботі «Логіка і зростання наукового знання» розуміє під роз'ясненням дедукцію положення, що описує явище з «одного чи декількох начальних умов» [4, с. 83]. Причому Карл Поппер підкреслює, що він має на увазі спричинене роз'яснення й сингулярні висловлювання, що мають назву начальних умов, які описують те, що, як правило, називається причинами події (предмета), що роз'яснюється. Таке розуміння причинного роз'яснення широко застосовується в сучасному постпозитивізмі. По-третє, з урахуванням ступеня складності й достовірності інформації при обґрунтуванні пріоритету, можна вирізнити широко застосовувані типи роз'яснень, такі, як гіпотетичне й структурно-функціональне. Причому в цьому процесі вони часто доповнюють одне одного, що розширює діапазон розуміння й засвоєння.

Гіпотетичне роз'яснення передбачає застосування постулатів, воно має узгоджуватись з тим фактичним матеріалом, на основі якого воно висувається. Однак цю умову не можна абсолютизувати. Оскільки гіпотетичне роз'яснення має передбачуваний характер, тоді при абсолютизації названої умови вона може виявитися гальмуванням у розумінні сутності об'єкта, що пізнається. Гіпотетичне роз'яснення має свої особливості, які відображаються у вимогах, що висуваються до нього, таких, як принципова перевірка гіпотези, висновок з її фактів, що сприяють розумінню об'єкта, що вивчається, а також принципів його функціонування.

Гіпотетичне роз'яснення, за своєю суттю, є суто теоретичним, проте в окремих випадках для більш глибокого розуміння сутності об'єкта, що пізнається, передбачається застосування методів емпіричного пізнання.

У конструюванні пріоритетів на всіх рівнях його обґрунтування широко застосовується структурно-функціональне роз'яснення. Воно застосовується як для аналізу наслідків, виникаючих у пізнавальному аспекті й народжуваних логікою розкриття інформації про об'єкт, що вивчається, так і для розкриття його внутрішньоструктурного змісту. Саме для розуміння сутності пріоритету, насамперед, є необхідним його роз'яснення як феномену. Структурне роз'яснення міститься в характеристиці будови цілісності об'єкта та визначення в ньому місця феномену, що пояснюється.

Раціональне роз'яснення полягає у з'ясуванні мотивів, якими керувався діючий суб'єкт, та у ствердженні, що у світлі цих мотивів його дії були раціональними (розумними).

Розкриваючи різноманітні типи роз'яснення при обґрунтуванні пріоритету, необхідно брати до уваги, що воно відображає труднощі й суперечності, якими обтяжена ця процедура в реальній практиці. Тут, як і в інших актах пізнання, може мати місце омана. Проте остання виникає тоді, коли процес передачі інформації особі, яка навчається, й який має творчий характер, відображає не лише те, що було досягнуте людством раніше, а й містить у собі елемент прогнозування, до якого додаються елементи омани у вигляді уявлення й фантазії відносно можливості подальшого розвитку предмета, що вивчається. Омана може виникнути через те, що дослідник як пояснення застосовує саме роз'яснення, у цьому випадку має місце псевдоомана, яка не відображає цілі й завдання його діяльності.

Отже, роз'яснення як елемент гносеологічного рівня спеціальних пріоритетів сприяє репрезентації їх змісту й відображає рівень розуміння суб'єктом їх структурно-змістовної сторони.

Конструювання, проектування та обґрунтування пріоритету, його змісту та сутності, вимагає окреслити коло проблем, що відображають взаємовідносини пріоритету та істини. До них належать і нове бачення істини; і можливість об'єктивного обґрунтування змісту, соціального пріоритету суб'єктом залежно від рівня його знань, здібностей до абстрактного мислення та співвідношення об'єктивності й розуміння змісту пріоритету; врахування вірогідного характеру пріоритету, що є важливим при наданні характеристики відносності істини; а також розуміння практики як критерію справжності змісту пріоритетів.

У філософській літературі існує велика кількість підходів щодо розуміння істини. Їх аналіз свідчить, що вони мають не термінологічний характер, а світоглядний. Істину визначають і як продукт погодження, конвенції, і як знання такого типу, що не містить суперечностей, а також таке, що підтверджується фактами, що відповідають дійсності; а також з точки зору її корисності тощо. Проте їх аналіз показує, що для нашого дослідження вони не підходять, оскільки випускається головний елемент – практика. До того ж практика в обґрунтуванні пріоритету пов'язана з розумово-духовною

діяльністю суб'єкта, проте вона все-таки є присутньою. Вона також виникає з відповідності знань суб'єкта про стан змісту пріоритету. Ця відповідність впливає з факту існуючого буття, досягнутого соціумом раніше в цьому напрямку. Наприклад, вирізняючи пріоритети утворення, ми виходимо з рівня його розвинутої та визначаємо можливості його модернізації з урахуванням цілей і інтересів суспільства. Вирізняючи пріоритети в освіті, ми маємо реально враховувати процес їх реалізації для того, щоб вони не перетворилися на чергову утопію. Вирішення пріоритетів й представляє собою розумово-випереджаючу практику, оскільки саме конструювання й обґрунтування пріоритету вже являє собою людську активність, особливий вид практики. Істина в нашому дослідженні – це не лише відповідність наших знань про об'єкт самої об'єктивної діяльності, а й конструктивна суспільно-історична діяльність суб'єкта з перетворення дійсності. Тут чітко підключається до розуміння істини конструктивна практика.

Обґрунтування істинності змісту пріоритетів представляє собою складний процес, оскільки в ньому в більшій ступені присутнім елемент суб'єктивності. Проте це не означає, що об'єктивність відходить на другий план. Об'єктивність відображає хід розвитку суспільства, необхідність його планування, прогнозування, а значить й виокремлення пріоритетних напрямків його руху від нижчого до вищого, від старого до нового. Суб'єктивність пов'язана з вирішенням серед пріоритетів детермінуючого; з рівнем уявлень суб'єкта про можливості реалізації даного пріоритету; з рівнем його знань і можливостей проектування пріоритету, врахуванням взаємозв'язків у соціумі, що відображається в реалізації пріоритету; зацікавленість усіх соціальних верств саме в такому напрямку просування їхніх інтересів.

Для того, щоб пріоритети були істинними за своїм змістом, мають реально враховувати усі складові фактори у розвитку суспільства, і виходячи з цього, обґрунтовувати можливість їхньої реалізації. Однак ця можливість є відносною. Зміст будь-якого пріоритету є істинним у тій мірі, в якій він містить раніше реалізовану ідею, що стала об'єктивним фактом, і від якого аргументується новий зміст пріоритету. У цьому випадку істина буде не лише об'єктивною за своїм характером, а й конкретною. Під конкретністю мається на увазі така властивість істини, яка базується на знанні реальних зв'язків та закономірностей пріоритету, врахуванні умов, місця, часу, в яких сформульована та обґрунтована істина.

Однак при наданні характеристики істини слід враховувати той момент, що істина – це, насамперед, відображення. Правильність відображення означає його реальність, справжність, а істинність пізнання полягає в тому, що пізнання не відхиляється від своєї суті, що воно відтворює в суб'єктивній формі пріоритети соціуму, причому відтворює їх такими, якими вони дійсно існують.

Об'єктивна істинність пріоритету полягає в тому, що існує нерозривний зв'язок між минулим і сучасністю. Справа в тому, що минуле не зникає безслідно. Аналізуючи глибоко в сьогоденні чисельні пріоритети минулого, та спираючись на знання об'єктивних законів, визначаючих розвиток пріоритету у конкретній сфері, ми маємо можливість конструювати картини майбутнього, що має характер об'єктивної істини, тобто, таку, що відображає справжній процес таким чином, як він відбувається насправді, а також який буде відбуватися й надалі.

Вирішуючи питання щодо пізнання майбутнього, слід враховувати ту обставину, що зачатки майбутнього, тобто ті тенденції, які ведуть до нього, вже існують. Питання полягає саме у тому, що слід вміти відшукати та виокремити ті тенденції, зрозуміти результат та послідовність їхнього розвитку. Для цього необхідно провести глибинний та всебічний теоретичний аналіз, потрібне глибоке знання законів, визначаючих зміну сучасності майбутнім. Отже, передбачення майбутнього відбувається на основі глибинного діалектичного процесу відображення дійсності, та носить характер об'єктивної істини.

Висновки. Підсумовуючи окреслені вище диспозиції, зауважимо, що гносеологічний рівень соціальних пріоритетів можна представити як інтегративний елемент їх структури, який забезпечує поєднання цільових настанов, засобів і методів конкретного дослідження, визначаючи його місце і роль у загальному процесі пізнання конкретної царини соціального буття.

В аналізі та пізнанні пріоритетів важливу роль відіграють категорії можливості, вірогідності, заперечення. Усі вони, виражаючи собою різні моменти об'єктивного взаємозв'язку явищ, а також різні відтінки підходу у відображенні суперечного змісту пріоритетів, є суттєво важливими і є необхідними засобами у пізнанні істини.

Об'єктивний зміст істинності соціального пріоритету враховує той безперечний факт, що істина є процесом. У цьому процесі має місце кореляція напрямку й змісту пріоритету внаслідок постійної зміни умов соціального буття.

© Пальчинська М. В.

Отже, дослідження істинності соціальних пріоритетів, їх значимості в суспільному розвитку, їх глибинної й різноманітної гносеологічної природи, підтверджують наше розуміння цієї категорії, як сенсоутворюючого стрижня розвитку суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Будко В. В. Философия науки [Текст] / В. В. Будко. — Харьков : Консум, 2005. — 268 с.
2. Вригт Г. Г. фон Логико-философские исследования : [пер. с англ.] [Текст] / Георг Генрих фон Вригт ; сост. А. В. Смирнов. — М. : Прогресс, 1986 — 594 с.
3. Кохановский В.П. Философия науки [Текст] : учеб. пособ. / В. П. Кохановский, В. Н. Пржиленский, Е. А. Сергодева. — Ростов н/Д : Март, 2006. — 496 с.
4. Поппер К. Логика и рост научного знания : [пер. с англ.] [Текст] / К. Поппер. — М. : Прогресс, 1983. — 607 с.
5. Пунченко О. Г. Гносеологические основания философской критики [Текст] / О. Г. Пунченко. — Одесса : Астропринт, 2000. — 192 с.
6. Философия науки [Текст]. — Ростов н/Д : Феникс, 2006 — 496 с.
7. Яскевич Я. С. Философия и методология науки [Текст] / Я. С. Яскевич, В. К. Лукашевич. — Минск : БГЭУ, 2009. — 475 с.
8. Яцкевич С. А. Социальный эксперимент и научное управление обществом [Текст] / С. А. Яцкевич. — Минск : Университетское, 1984. — 143 с.

Пальчинська М. В. – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії Одеського національного морського університету.

УДК: 1 + 316.3 + 004.738.5

ІНТЕРНЕТ ЯК ПРОСТІР СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ: СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКИЙ ВИМІР

У статті розглядається специфіка Інтернету як каналу соціальної комунікації, який став невід'ємною складовою системи соціальних відносин у сучасному світі. Особлива увага акцентується на самопрезентації інтернет-користувачів та трансформаціях системи соціальних ролей та статусів у віртуальному просторі.

Ключові слова: комунікація, Інтернет, віртуальна реальність, кіберпростір, особистість, самопрезентація.

ИНТЕРНЕТ КАК ПРОСТРАНСТВО СОЦИАЛЬНЫХ КОММУНИКАЦИЙ: СОЦИАЛЬНО-ФИЛОСОФСКОЕ ИЗМЕРЕНИЕ

В статье рассматривается специфика Интернета как канала социальной коммуникации, который стал неотъемлемой частью системы социальных отношений в современном мире. Особое внимание акцентируется на самопрезентации интернет-пользователей и трансформациях системы социальных ролей и статусов в виртуальном пространстве.

Ключевые слова: коммуникация, Интернет, виртуальная реальность, киберпространство, личность, самопрезентация.

INTERNET AS A SPACE OF SOCIAL COMMUNICATION: SOCIAL AND PHILOSOPHICAL DIMENSION

This article discusses the specifics of Internet as a channel of social communication, which has become an integral part of social relations in the modern world. Particular emphasis is placed on self-presentation of Internet users and the transformation of the system of social roles and status in the virtual space.

Keywords: communication, Internet, virtual reality, cyberspace, personality, self presentation.

Актуальність обраної теми обумовлено тим, що з прогресом інфокомунікаційних технологій,